

ພຣະທຳດານເຢືອນ - ເລກທີສາມ

ນິມິດສອງເທື່ອ

Jeff Pippenger

2023-11-25

ໃນເວລານີ້ພວກເຮົາກຳລັງພິຈາລະນາເຖິງ “ເຈດເທືອ” ໃນພຣະທຳເລວີບົດທີ26 ທີ່ບາກົດຢູ່ໃນພຣະທຳດານເຢືອນ. ສິ່ງນີ້ຖືກປັດບັງໄວ້ຈາກຜູ້ທີ່ໄດ້ເລືອກຈະບົດຕາຂອງຕົນ, ແຕ່ມັນກໍມີຢູ່ສຳລັບຜູ້ທີ່ປາຖະໜາຈະເຫັນ. ພວກເຮົາຈະເລີມຕົ້ນທີ່ພຣະທຳດານເຢືອນ ບົດທີ8 ແລະ ຂໍ້ທີ13.

ແລ້ວຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຍິນຜູ້ບໍ່ຮູ້ອີກໜຶ່ງກ່າວຂຶ້ນ
ແລະຜູ້ບໍ່ຮູ້ອີກໜຶ່ງໄດ້ກ່າວແກ່ຜູ້ບໍ່ຮູ້ອີກໜຶ່ງຢູ່ວ່າ, “ນິມິດກ່ຽວກັບເຄື່ອງບູຊາປະຈຳວັນ
ແລະການລະເມີດທີ່ນຳຄວາມຮ້າງເປົ່າມານັ້ນ ຈະດຳເນີນໄປອີກດົນປານໃດ
ຈົນທັງສະຖານບໍ່ຮູ້ດຸດແລະກອງທັບຖືກຢຽບຍຳລົງໃຕ້ຕົນ?” ດານເຢືອນ 8:13

ຂໍພຣະຄຳນີ້ເລີມຕົ້ນດ້ວຍຄຳວ່າ “ແລ້ວຕໍ່ມາ,” ແລະກຳລັງຊີ້ໃຫ້ເຫັນຄວາມແຕກຕ່າງລະຫວ່າງນິມິດແຫ່ງປະຫວັດສາດຄຳພະຍາກອນທີ່ດານເຢືອນພົງໄດ້ເຫັນໃນສັບຂັກອັນໜ້ານີ້. ຂໍ້ທີ່ໜຶ່ງແລະຂໍ້ທີສອງຂອງບົດນີ້
ລະບຸບໍ່ພົບທີ່ດານເຢືອນໄດ້ຮັບນິມິດ ແລະຍັງລະບຸອີກວ່າ ລາວໄດ້ຮັບນິມິດນັ້ນຢູ່ຮົ່ມແມ່ນ້ຳອູລ. ຈາກຂໍ້ທີສາມຮອດຂໍ້ທີສິບສອງ ລາວ “ເຫັນ” ນິມິດແຫ່ງປະຫວັດສາດຄຳພະຍາກອນ. “ແລ້ວຕໍ່ມາ” ລາວ
“ໄດ້ຍິນ” ການສົນທະນາໃນສະຫວັນຊື່ງປະກອບມີຄຳຖາມແລະຄຳຕອບ. ໃນຂໍ້ທີ່ສິບຫ້າ ລາວເລີມສະແຫວງຫາວ່າ
ນິມິດແຫ່ງປະຫວັດສາດຄຳພະຍາກອນທີ່ລາວພົງໄດ້ “ເຫັນ” ນັ້ນ ມີຄວາມໝາຍເຖິງຫຍັງ.
ການຮັບຮູ້ຄວາມແຕກຕ່າງລະຫວ່າງນິມິດທີ່ດານເຢືອນ “ໄດ້ເຫັນ” ໃນຂໍ້ທີສາມຮອດຂໍ້ທີສິບສອງ
ກັບການສົນທະນາໃນສະຫວັນທີ່ລາວ “ໄດ້ຍິນ” ນັ້ນ
ເປັນເລື່ອງຈຳເປັນຢ່າງຍິ່ງ—ເພາະວ່າທັງສອງເປັນນິມິດຄົນລະຢ່າງກັນ.

ແຕ່ຕາຂອງທ່ານທັງຫລາຍເປັນສຸກ ເພາະວ່າພວກມັນໄດ້ເຫັນ; ແລະຫຼືຂອງທ່ານທັງຫລາຍກໍເປັນສຸກ
ເພາະວ່າພວກມັນໄດ້ຍິນ. Matthew 13:16.

ຄຳຖາມໃນຂໍ້ສິບສາມແມ່ນ “ນິມິດນີ້ຈະດົນປານໃດ,” ແລະຄຳທີ່ຕອບວ່າ “ນິມິດ”
ນັ້ນເປັນຄຳພາສາເຮັບເຮືອອີກຄຳໜຶ່ງ ທີ່ແຕກຕ່າງຈາກຄຳທີ່ຖືກຕອບວ່າ “ນິມິດ” ໃນຂໍ້ສິບຫົກ.

ແລະຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຍິນສຽງຂອງມະນຸດຄົນໜຶ່ງຢູ່ລະຫວ່າງຝັ່ງທັງສອງຂອງແມ່ນ້ຳອູລາຍ ຜູ້ຊຶ້ງຮ້ອງເອີ້ນ
ແລະກ່າວວ່າ, ກາບຣີເອນ, ຈົ່ງເຮັດໃຫ້ຊາຍຄົນນີ້ເຂົ້າໃຈນິມິດນັ້ນ. ດານເຢືອນ 8:16.

ໂດຍການແປຄຳພາສາເຮັບເຮືອອີກຄຳທີ່ແຕກຕ່າງກັນເປັນຄຳພາສາອັງກິດຄຳດຽວວ່າ “vision,” “ເຈດເທືອ”
ໃນ Leviticus ບົດທີ26 ຈົ່ງກາຍເປັນ “ຖືກເຊືອງໄວ້ຢ່າງບາກົດແຈ້ງ”.
ນັກສຶກສາພຣະຄຳພິພິເຈດພຽງແຕ່ອ່ານຜ່ານພົ້ນຜິວ ຖືວ່າຄຳພາສາເຮັບເຮືອອີກຄຳນີ້ເປັນຄຳດຽວກັນ,
ແຕ່ພວກເຂົາກະທຳເຊັ່ນນັ້ນໂດຍຄວາມເສຍອັນຕະລາຍແກ່ຕົນເອງ.

“ການອ່ານຜ່ານພຽງແຕ່ຜິວໜ້າຈະບໍ່ເກີດຜົນດີຫຼາຍປານໃດ. ຈຳເປັນຕ້ອງມີການຄົ້ນຄວ້າຢ່າງໃກ້ຊິດ
ແລະ ການສຶກສາຢ່າງຈິງຈັງທີ່ໃຊ້ຄວາມພາກພຽນ ເພື່ອຈະເຂົ້າໃຈພຣະຄຳນັ້ນ.
ໃນພຣະວັດຈະນະມີຄວາມຈິງທັງຫຼາຍທີ່ເປັນດັ່ງສາຍແຮ່ອັນລຳຄ່າຊຶ່ງຖືກປັດຊ່ອນຢູ່ໃຕ້ຜິວໜ້າ.
ໂດຍການຊຸດຄົ້ນຫາພວກມັນ ດັ່ງທີ່ມະນຸດຊຸດຫາຄຳແລະເງິນ ຂຸມຊັບອັນຊ່ອນເຮັນຈົ່ງຖືກຄົ້ນພົບ.
ຈົ່ງແນໃຈວ່າ ຫຼັກຖານຂອງຄວາມຈິງນັ້ນຢູ່ໃນພຣະຄຳພິເຈດ.
ພຣະຄຳພິເຈດໜຶ່ງເປັນກະແຈສຳລັບໄຂພຣະຄຳພິເຈດອື່ນໆ.

ຄວາມໝາຍອັນມັງຄັງແລະຊ່ອນເຮັດນັ້ນຖືກເປີດເຜີຍໂດຍພຣະວິນຍານບໍຣິສຸດຂອງພຣະເຈົ້າ
ຊົງຊົງເຮັດໃຫ້ພຣະວັດຈະນະແຈ້ງຊັດແກ່ຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງເຮົາວ່າ:
'ການເປີດເຜີຍຖ້ອຍຄຳຂອງພຣະອົງນຳແສງສະຫວ່າງມາ; ມັນໃຫ້ຄວາມເຂົ້າໃຈແກ່ຄົນງ່າຍ.'"
Fundamentals of Christian Education, 390.

ພວກເຮົາໄດ້ຮັບແຈ້ງວ່າ "ທຸກຂັ້ນຕົ້ນຈົນລ້ວນມີນ້ຳໜັກແລະຄວາມສຳພັນຂອງມັນເອງ"
ໃນພຣະວັດຈະນະຂອງພຣະເຈົ້າ, ແລະຖ້າພວກເຮົາເລືອກທີ່ຈະເມີນເສຍຄວາມຈິງທີ່ວ່າ
ໃນບົດທິດເປດມີຄຳພາສາເຮັດເຮືອງຄຳທີ່ເປັນວ່າ "ນິມິດ" ແຕກຕ່າງກັນ,
ພວກເຮົາກໍຕ້ອງຮັບຜິດຊອບຕໍ່ການນຳຄວາມຕາບອດແບບ Laodicean ມາໃສ່ຕົນເອງ.
ສຸພາສິດເກົ່າກ່າວໄວ້ວ່າ, "ບໍ່ມີຜູ້ໃດຕາບອດໄດ້ຫຼາຍເທົ່າຜູ້ທີ່ບໍ່ຍອມເບື້ອງ."

ພຣະຄຳພີບັນຈຸໄວ້ດ້ວຍຫຼັກການທັງປວງທີ່ມະນຸດຈຳເປັນຕ້ອງເຂົ້າໃຈ
ເພື່ອຈະໄດ້ຮັບການຈັດເຕືອນໃຫ້ໄໝ້ສະສົມ ສຳລັບທັງຊີວິດນີ້ ຫຼືສຳລັບຊີວິດທີ່ຈະມາ.
ແລະຫຼັກການເຫຼົ່ານີ້ທຸກຄົນອາດເຂົ້າໃຈໄດ້. ບໍ່ມີຜູ້ໃດທີ່ມີຈິດໃຈເຫັນຄຸນຄ່າແຫ່ງຄຳສອນຂອງພຣະຄຳພີ
ແລ້ວອ່ານພຽງຂໍ້ຄວາມດຽວຈາກພຣະຄຳພີ
ໂດຍບໍ່ໄດ້ຮັບແນວຄວາມຄິດອັນເປັນປະໂຫຍດບາງປະການຈາກຂໍ້ຄວາມນັ້ນ.
ແຕ່ຄຳສອນອັນມີຄຸນຄ່າທີ່ສຸດຂອງພຣະຄຳພີ ຈະບໍ່ອາດໄດ້ຮັບຈາກການສຶກສາເປັນບາງຄັ້ງ
ທີ່ແບບບໍ່ຕໍ່ເນື່ອງ. ລະບົບຄວາມຈິງອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະຄຳພີ
ບໍ່ໄດ້ຖືກນຳສະເໜີໃນລັກສະນະທີ່ຜູ້ອ່ານຢ່າງຮີບຮັ້ງ ຫຼືສະເພາະເລີນຈະມອງເຫັນໄດ້.
ສົມບັດຈຳນວນຫຼາຍຂອງພຣະຄຳພີຢູ່ເລກລົງໄປພາຍໃຕ້ຜົນໜ້າຫຼາຍ,
ແລະຈະໄດ້ມາກຕໍ່ເມື່ອຄົນຄວາມຢ່າງພາກພຽນ ແລະເພະຍາຍາມຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງເທົ່ານັ້ນ.
ຄວາມຈິງທັງຫຼາຍທີ່ປະກອບຂຶ້ນເປັນອົງລວມອັນຍິ່ງໃຫຍ່ນັ້ນ ຈະຕ້ອງຖືກສືບຄົ້ນອອກມາ
ແລະຮວບຮວມເຂົ້າໄວ້, "ບ່ອນນັ້ນອ້ອຍໜຶ່ງ ແລະບ່ອນນັ້ນອ້ອຍໜຶ່ງ." ເອຊາຍາ 28:10.

"ເມື່ອໄດ້ຄົ້ນຄວ້າຢ່າງລະອຽດແລະນຳມາຮວບຮວມເຂົ້າດ້ວຍກັນເຊັ່ນນີ້ແລ້ວ,
ຈະພົບວ່າສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນສອດປະສານກັນຢ່າງສົມບູນຄົບຖ້ວນ.
ພຣະກົດຕິຄຸນແຕ່ລະເຫຼັ້ມເປັນສ່ວນເຕັມເຕັມໃຫ້ແກ່ເຫຼັ້ມອື່ນ,
ຄຳພະຍາກອນທຸກຂັ້ນຄຳອະທິບາຍຂອງອີກຂັ້ນໜຶ່ງ,
ຄວາມຈິງທຸກປະການເປັນການຄວບຄູ່ຂະຫຍາຍຂອງຄວາມຈິງອື່ນບາງປະການ.
ແບບເບິ່ງຂອງລະບົບພິທີຂອງຊາວຢິວໄດ້ຖືກເຮັດໃຫ້ແຈ້ງໂດຍພຣະກົດຕິຄຸນ.
ຫຼັກການທຸກປະການໃນພຣະວັດຈະນະຂອງພຣະເຈົ້າມີບ່ອນຂອງມັນ,
ຂັ້ນຕົ້ນທຸກປະການກໍມີນ້ຳໜັກແລະຄວາມໝາຍຂອງມັນ. ແລະໂຄງສ້າງອັນສົມບູນຄົບຖ້ວນນັ້ນ,
ທັງໃນແບບແຜນແລະໃນການດຳເນີນການ, ເປັນພະຍານຕຳພຣະຜູ້ປະພັນຂອງມັນ. ໂຄງສ້າງເຊັ່ນນີ້
ບໍ່ມີຈິດໃຈໃດນອກຈາກພຣະຈິດຂອງອົງອະນັນ ທີ່ຈະສາມາດຄົ້ນຄວ້າສ້າງຂຶ້ນໄດ້." Education, 123.

ຄຳວ່າ "ນິມິດ" ປາກົດຢູ່ສູ່ບົດຄົ້ນໃນພຣະທັມດານເືອນ ບົດທິດເປດ,
ແຕ່ສືບຄົງນັ້ນປະກອບດ້ວຍຄຳພາສາເຮັດເຮືອງຄຳທີ່ແຕກຕ່າງກັນ,
ແລະຄວາມໝາຍຂອງຄຳທັງສອງນັ້ນກໍບໍ່ແມ່ນຢ່າງດຽວກັນ. ຖ້າຫາກວ່າມັນໝາຍເຖິງສິ່ງດຽວກັນ,
ດານເືອນກໍຈະໃຊ້ພຽງຄຳດຽວໃນແຕ່ລະໜຶ່ງໃນສືບຄົງນັ້ນ. ດານເືອນໄດ້ຂຽນສອງຄຳ,
ເພາະຄຳທັງສອງນັ້ນຕ່າງກັນຄວາມໝາຍສະເພາະຂອງຕົນເອງ, ແລະຄຳໜຶ່ງແທນນິມິດທິດານເືອນ "ໄດ້ເຫັນ",
ສ່ວນອີກຄຳໜຶ່ງແທນນິມິດທິທ່ານ "ໄດ້ຍິນ". ໃນຂໍ້ທີ່ສືບສາມ, ຄຳທີ່ຖືກແປວ່າ "ນິມິດ" ຄື châzôn,
ແລະມັນມີຄວາມໝາຍວ່າ "ສິ່ງທີ່ເຫັນ", ຫຼື "ນິມິດ", "ຄວາມຝັນ" ຫຼື "ຖ້ອຍຄຳພະຍາກອນ".
ຂ້າພະເຈົ້າເອີ້ນມັນວ່າ "ນິມິດແຫ່ງປະຫວັດສາດຄຳພະຍາກອນ" ຕາມຄຳນິຍາມຂອງມັນ
ແລະຕາມວິທີທິດານເືອນໃຊ້ຄຳນີ້.

ໃນຂໍ້ໜັງສືຂອງການເຮັດບົດທົດແທນ ດາວເດືອນກ່າວວ່າ "ນິມິດໜຶ່ງໄດ້ບາກົດແກ່ຂ້າງອ້ອມ," ແລະໃນຂໍ້ໜັງສືອື່ນ ທ່ານໄດ້ກ່າວອີກສອງຄັ້ງວ່າທ່ານ "ໄດ້ເຫັນໃນນິມິດ." ຕໍ່ມາໃນຂໍ້ໜັງສືສາມ ກໍມີການຕັ້ງຄຳຖາມຂຶ້ນວ່າ "ນິມິດນັ້ນຈະດົນບານໃດ." ການໃຊ້ຄຳທັງໝົດເຫຼົ່ານັ້ນແມ່ນຄຳພາສາເຮັບເຮີ "châzôn." ແລ້ວໃນຂໍ້ໜັງສືຫ້າ ພວກເຮົາມາເຖິງເວລາທີ່ອາດຈະສຳຄັນທີ່ສຸດທີ່ດາວເດືອນໄດ້ໃຊ້ຄຳດຽວກັນນັ້ນ ເພາະທ່ານກ່າວວ່າ, "ເມື່ອຂ້າງອ້ອມ"..."ໄດ້ເຫັນນິມິດນັ້ນ ແລະຊອກຫາຄວາມໝາຍຂອງມັນ." ຫຼັງຈາກທີ່ດາວເດືອນໄດ້ເຫັນນິມິດ châzôn ແລ້ວ ທ່ານບາຖະໜາຈະເຂົ້າໃຈວ່າມັນໝາຍຄວາມວ່າຢ່າງໃດ. ນີ້ເປັນຂັ້ນຕອນທຳອິດທີ່ນັ້ນກ່າວຢ່າງຍິ່ງຕໍ່ການຊ່ອນໄວ້ຂອງ "ເຈດເທີອີ" ໃນເລວນິຕິບົດທີ່ຊາວຫົກ ພາຍໃນບົດນັ້ນ.

ທ່ານຍັງໃຊ້ຄຳວ່າ châzôn ໃນຂໍ້ໜັງສືເຈດ ແລະ ຊາວຫົກອີກດ້ວຍ. ຄຳວ່າ "ນິມິດ" ບາກົດຂຶ້ນສືບເທືອໃນການເຮັດບົດທົດແທນ, ແລະ ຄຳວ່າ châzôn ແທນເຈດໃນບັນດາການບາກົດເຫຼົ່ານັ້ນ. ດາວເດືອນໃຊ້ອີກຄຳໜຶ່ງໃນພາສາເຮັບເຮີ ທີ່ຖືກແປວ່າ "ນິມິດ" ສະເໝີ. ອີກຄຳໜຶ່ງໃນພາສາເຮັບເຮີນັ້ນຄື mar'eh, ແລະ ໝາຍຄວາມວ່າ "ການບາກົດ".

ຄຳວ່າ Châzôn ບາກົດຢູ່ເຈດຄັ້ງໃນການເຮັດບົດທົດແທນ, ແລະ mar'eh ບາກົດຢູ່ສະຕີ, ແລະເມື່ອນຳມາຮ່ວມກັນແລ້ວ ມັນເປັນຕົວແທນຂອງສິ່ງທີ່ຄຳພາສາອັງກິດ "vision" ບາກົດຢູ່ໃນການເຮັດບົດທົດແທນ. ເຈດບວກສະເໜີເປັນສະເໝີ, ເພາະໃນໜຶ່ງໃນຄັ້ງທີ່ດາວເດືອນໃຊ້ຄຳ mar'eh ນັ້ນ, ມັນໄດ້ຖືກແປຕາມຄວາມໝາຍຂອງມັນໂດຍກົງ; ເພາະໃນຂໍ້ໜັງສືຫ້າ, ເມື່ອດາວເດືອນ "ສະແຫວງຫາຄວາມໝາຍ" ຂອງນິມິດ châzôn ທີ່ເປັນປະຫວັດສາດຄຳພະຍາກອນ, ກໍມີຜູ້ໜຶ່ງ "ຍືນຢູ່ຕ່າງໜ້າ" ທ່ານ "ເໝືອນດັ່ງຮູບລັກຂອງມະນຸດ." ຄຳວ່າ "ຮູບລັກ" ຄື mar'eh. ດັ່ງນັ້ນ, mar'eh ຖືກດາວເດືອນໃຊ້ສະຕີໃນການເຮັດບົດ 8, ແລະມັນຖືກແປໜຶ່ງຄັ້ງໃຫ້ສອດຄ່ອງກັບຄວາມໝາຍທຸກຂອງມັນວ່າ "ຮູບລັກ," ແລະອີກສາມຄັ້ງນັ້ນຖືກແປເປັນ "vision."

ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ກຳລັງສະເໜີຄຳວິພາກວິຈານໃດໆຕໍ່ບຸລຸດຜູ້ໄດ້ແປພາສາຄຳພີ King James. ແຕ່ກ່ອນສັງເກດວ່າ ໃນຂໍ້ໜັງສືສາມ ພົບຄຳທີ່ຖືກເພີ່ມເຂົ້າພຽງຄຳດຽວໃນພາສາຄຳພີ King James ຄື "sacrifice" ຊຶ່ງການດົນໃຈໄດ້ລະບຸຢ່າງແນ່ນອນວ່າ "ບໍ່ໄດ້ເປັນສ່ວນຂອງຂໍ້ຄວາມ." ການດົນໃຈຍັງໄດ້ກ່າວຕໍ່ໄປອີກວ່າ ຄຳທີ່ຖືກເພີ່ມນັ້ນ "ໄດ້ຖືກເພີ່ມໂດຍບັນຍາຂອງມະນຸດ." ໃນບົດດຽວກັນນັ້ນເອງ ຄຳພາສາເຮັບເຮີສອງຄຳທີ່ແຕກຕ່າງກັນ ກັບຖືກແປທັງສອງເປັນຄຳພາສາອັງກິດຄຳດຽວກັນ. ເຫດຜົນທີ່ຈຳເປັນຢ່າງຍິ່ງທີ່ຈະຕ້ອງຮັບຮູ້ຄວາມແຕກຕ່າງລະຫວ່າງສອງຄຳນີ້ ມີຄວາມສຳຄັນຢ່າງລຶກລັງເປັນຢ່າງຍິ່ງ.

ແລະເຫດກໍເກີດຂຶ້ນວ່າ ເມື່ອຂ້າງອ້ອມ, ຄືຂ້າງອ້ອມດາວເດືອນ, ໄດ້ເຫັນນິມິດນັ້ນແລະສະແຫວງຫາຄວາມໝາຍຂອງມັນ, ແລ້ວ ເບິ່ງແມ່, ມີຜູ້ໜຶ່ງຍືນຢູ່ຕ່າງໜ້າຂ້າງອ້ອມ ມີຮູບລັກສະນະດັ່ງມະນຸດ. ແລະຂ້າງອ້ອມໄດ້ຍືນສຽງຂອງມະນຸດຈາກລະຫວ່າງຝັ່ງທັງສອງຂອງອຸໄລ, ຜູ້ຊຶ້ງຮ້ອງເອີ້ນແລະກ່າວວ່າ, ກາບຮີອີ, ຈົ່ງເຮັດໃຫ້ຊາຍຜູ້ນີ້ເຂົ້າໃຈນິມິດນັ້ນ. ດາວເດືອນ 8:15, 16.

ເມື່ອດາວເດືອນ "ສະແຫວງຫາຄວາມໝາຍ" ຂອງ "ນິມິດ châzôn" ທີ່ລາວພົ້ງ "ເຫັນ," ພາສາຄຣິດກໍຊົງແຈ້ງແກ່ກາບຮີອີໃຫ້ "ເຮັດໃຫ້" ດາວເດືອນເຂົ້າໃຈ "ນິມິດ mar'eh" ທີ່ລາວພົ້ງ "ໄດ້ຍືນ". ດາວເດືອນຕ້ອງການເຂົ້າໃຈນິມິດແຫ່ງປະຫວັດສາດຄຳພະຍາກອນ, ແຕ່ພາສາຄຣິດ, ຜູ້ຊຶ້ງໃນຂໍ້ໜັງສືສາມໄດ້ຖືກລະບຸວ່າເປັນ Palmoni (ນັກບຸນທ່ານນັ້ນຜູ້ໄດ້ກ່າວ), ໄດ້ຊົງສັງກາບຮີອີໃຫ້ເຮັດໃຫ້ດາວເດືອນເຂົ້າໃຈ "ນິມິດ mar'eh", ບໍ່ແມ່ນ "ນິມິດ châzôn". ໃນຂໍ້ໜັງສືຫ້າ ແລະ ສືບຕໍ່, ຈຸດປະສົງທີ່ລະບຸໄວ້ສຳລັບກາບຮີອີລາວຈະຕ້ອງເຮັດໃຫ້ດາວເດືອນເຂົ້າໃຈ "ນິມິດ mar'eh", ຊຶ່ງເປັນຄຳທີ່ແປວ່າ "ນິມິດ" ແຕ່ມີຄວາມໝາຍວ່າ "ການປະກົດ," ບໍ່ແມ່ນນິມິດແຫ່ງປະຫວັດສາດຄຳພະຍາກອນທີ່ດາວເດືອນຕ້ອງການເຂົ້າໃຈ.

ຫາກບໍ່ຮັບຮູ້ການມອບໝາຍໜ້າທີຂອງກາບຣີເອນ, "ເຈດີເທຣີ" ໃນ ພວກເລວີບົດ 26 ກໍຖືກເຊືອງໄວ້ຢ່າງແຈ້ງຊັດ.

ໃນຂໍ້ທີ່ຊາວຫົກ ຄຳພາສາເຮັບເຄື່ອງສອງຄຳທີ່ຖືກແປເປັນ "ນິມິດ" ຢູ່ໃນຂັດຈຸດກັນ, ແລະຂັ້ນນີ້ກໍກາຍເປັນໜຶ່ງໃນກະແຈສຳຄັນຫຼັກໆ ສຳລັບເປີດເຜີຍຄວາມຈິງແຫ່ງຄຳພະຍານຂອງດານີເອນເກຣັອບກັບ "ເຈດີເວລາ."

ແລະນິມິດເລື່ອງຕອນແລງແລະຕອນເຊົ້າທີ່ໄດ້ຖືກບອກນັ້ນເປັນຄວາມຈິງ; ເຫດສະນັ້ນ ຈິ່ງບົດຜະນິກນິມິດນັ້ນໄວ້, ເພາະວ່າມັນຈະເປັນສຳລັບອີກຫຼາຍວັນຂ້າງໜ້າ. Daniel 8:26.

ໃນຂໍ້ທີ່ຊາວຫົກ, "ນິມິດແຫ່ງຕອນແລງແລະຕອນເຊົ້າ" ແມ່ນນິມິດ mar'eh, ຊຶ່ງໝາຍຄວາມວ່າ "ຮູບປະກົດ," ແຕ່ນິມິດທີ່ຈະຕ້ອງ "ຖືກປົດໄວ້" ນັ້ນ ແມ່ນນິມິດ châzôn ແຫ່ງປະຫວັດສາດພະຍາກອນ. ສຳນວນ "ຕອນແລງແລະຕອນເຊົ້າ" ຄືສິ່ງທີ່ເຍກແລະຊີ້ບອກຄວາມແຕກຕ່າງລະຫວ່າງນິມິດທັງສອງ. ມັນເຮັດເຊັ່ນນັ້ນດ້ວຍຕົວຢ່າງອີກປະການໜຶ່ງຂອງບັດໃຈຜ່າຍມະນຸດໃນການຜະລິດພຣະຄຳພີ. ບັດໃຈຜ່າຍມະນຸດນັ້ນປະກອບມີທັງບັນດາຜູ້ພະຍາກອນຜູ້ບັນທຶກຖ້ອຍຄຳໃນພຣະຄຳພີ, ແຕ່ກ່ວມເຖິງບັນດາຜູ້ທີ່ແປພຣະຄຳພີດ້ວຍ. ພຣະຄຳພີ, ດັ່ງເຊັ່ນພຣະຄຣິດ, ເປັນຕົວແທນແຫ່ງການປະສົມກັນຂອງພຣະພາບແລະຄວາມເປັນມະນຸດ. ຄວາມເປັນມະນຸດນັ້ນໄດ້ສືບຕໍ່ລົງມາຕາມປະຫວັດສາດ ຈາກອາດາມພາຍຫຼັງຈາກລາວໄດ້ຮັດບາບ ໄປຈົນເຖິງບັນດາຜູ້ທີ່ບັນທຶກແລະແປພຣະຄຳພີ. ພຣະຄຣິດແລະພຣະຄຳພີຕ່າງໆກໍເປັນພຣະວັດຈະນະຂອງພຣະເຈົ້າ, ແລະພຣະວັດຈະນະຂອງພຣະເຈົ້ານັ້ນບໍ່ລົ້ງ, ເພາະພຣະພາບໃນການປະສົມກັນນັ້ນໄດ້ຢູ່ເໝືອນຂີ້ຈຳກັດໃດໆທີ່ມີຢູ່ໃນເນື້ອໜັງສະເໝີ.

ໂບໂລ, ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ, ຜູ້ທີ່ຖືກຮຽກໃຫ້ເປັນອັກຄະສາວົກ, ຖືກແຍກຕ່າງໄວ້ສຳລັບຂ່າວປະເສີດຂອງພຣະເຈົ້າ, (ຊຶ່ງພຣະອົງໄດ້ຊົງສັນຍາໄວ້ກ່ອນໂດຍບັນດາຜູ້ພະຍາກອນຂອງພຣະອົງໃນພຣະຄຳພີບໍລິສຸດ,) ກ່ຽວກັບພຣະບຸດຂອງພຣະອົງ ຄືພຣະເຢຊູຄຣິດອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງພວກເຮົາ, ຜູ້ຊົງຕາມເນື້ອໜັງໄດ້ບັງເກີດມາຈາກເຊື້ອສາຍຂອງດາວິດ. ໂຣມ 1:1-3.

ຄຳສະແດງອອກວ່າ "ຕອນແລງ ແລະ ຕອນເຊົ້າ" ພົບເຫັນຊ້າງຢູ່ໃນພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ແລະມັນຖືກແປຢູ່ສະເໝີວ່າ "ຕອນແລງ ແລະ ຕອນເຊົ້າ," ດັ່ງທີ່ເປັນໃນຂໍ້ທີ່ຊາວຫົກ, ແລະດັ່ງທີ່ມັນຖືກແປເລື້ອຍໆໃນເລື່ອງການຊົງສ້າງໃນປະຖົມມະການ ຊຶ່ງໄດ້ກ່າວຊ້າງວ່າ, "ແລະມີຕອນແລງ ແລະ ມີຕອນເຊົ້າເປັນ...." ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແລະທຸກຂໍ້ເທັດຈິງຍ່ອມມີນ້ຳໜັກຂອງມັນເອງ (ແລະຂໍ້ເທັດຈິງນີ້ເປັນສິ່ງຈຳເປັນຕໍ່ການເຂົ້າໃຈ), ບ່ອນດຽວໃນພຣະຄຳພີທີ່ຄຳສະແດງອອກ "ຕອນແລງ ແລະ ຕອນເຊົ້າ" ບໍ່ຖືກແປວ່າ "ຕອນແລງ ແລະ ຕອນເຊົ້າ" (ດັ່ງທີ່ເປັນໃນຂໍ້ທີ່ຊາວຫົກ) ຄືຢູ່ໃນ Daniel ແບດ ຂໍ້ສືບສີ. ທີນັ້ນ, ແລະທີ່ນັ້ນເທົ່ານັ້ນໃນພຣະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ວະລີ"ຕອນແລງ ແລະ ຕອນເຊົ້າ" ຖືກແປພຽງແຕ່ວ່າ "ວັນ."

ແລະທ່ານໄດ້ກ່າວແກ່ຂ້າພະເຈົ້າວ່າ, ຈົນເຖິງສອງພັນສາມຮ້ອຍວັນ; ແລ້ວສະຖານບໍລິສຸດນັ້ນຈະຖືກຊຳລະໃຫ້ສະອາດ. ດານີເອນ 8:14

ສືບສອງຂໍ້ຕໍ່ມາ, ໃນບົດດຽວກັນຂອງດານີເອນ, ວະລີພາສາເຮັບຮູ້ "ແລງແລະເຊົ້າ" ຖືກແປດັ່ງທີ່ມັນຖືກແປຢູ່ສະເໝີ; ແຕ່ໃນຂໍ້ພຣະຄຳພີທີ່ເປັນເສົາຫຼັກກາງແລະຮາກຖານຂອງອັດເວນຕິດ, ວະລີນັ້ນກັບຖືກແປພຽງແຕ່ວ່າ "ມື້." ອິດທິພົນອັນໃດໄດ້ນຳພາໃຫ້ຜູ້ແປພຣະຄຳພີອົງເຈມສັກະທຳຄວາມຂັດແຍ້ງອັນແຈ້ງຊັດເຊັ່ນນີ້? ພວກເຂົາໄດ້ແປວະລີນັ້ນໃນຂໍ້ທີ່ຊາວຫົກໃຫ້ສອດຄ່ອງກັບການປາກົດອັນທຸກແຫ່ງຂອງວະລີນັ້ນໃນພຣະຄຳພີທັງໝົດ. ແຕ່ສືບສອງຂໍ້ກ່ອນຂໍ້ທີ່ຊາວຫົກ, ໃນຂໍ້ທີ່ສືບສີ,

ຄວາມເປັນມະນຸດຂອງພວກເຂົາໄດ້ວາງຄວາມແຕກຕ່າງອັນພິເສດໄວ້ເໝືອນຄຳຕອບຕໍ່ຄຳຖາມໃນຂໍ້ສັບສາມ. ແລະໃນຄຳຖາມຂອງຂໍ້ສັບສາມນັ້ນ ມີຄຳຄຳໜຶ່ງຖືກລວມໄວ້ດ້ວຍ ຄື (ການຖວາຍບູຊາ), ຊຶ່ງບໍ່ຄວນຖືກເພີ່ມເຂົ້າໃນພຣະຄຳພີ. ພຣະເຈົ້າປະສົງໃຫ້ຂໍ້ສັບສົ ໂດດເດັ່ນອອກມາຢ່າງເລິກເຊິ່ງແລະຈຳແນກຢ່າງຊັດເຈນຫຼາຍ. ໂດຍການກະທຳເຊັ່ນນັ້ນ ພຣະອົງຍັງໄດ້ຊີ້ບອກດ້ວຍວ່າ ສົ່ງໃດຄືສົ່ງທຶກາບຣີເອນໄດ້ຮັບຄຳສັ່ງໃຫ້ເຮັດໃຫ້ດ່ານເຮັດໃຈ.

ໃນຂໍ້ສັບສົທຶກ ພຣະເຢຊູໄດ້ຊົງບັນຊາກາບຣີເອນໃຫ້ເຮັດໃຫ້ດ່ານເຮັດໃຈໃນນິຕິ mar'eh ເຖິງແມ່ນວ່າດ່ານເຮັດໃຈກໍລ້ຽງສະແຫວງຫາຄວາມເຂົ້າໃຈໃນນິຕິ châzôn ກ່ຽວກັບປະຫວັດສາດຄຳພະຍາກອນກໍຕາມ. ຂໍ້ສັບສົທຶກກ່າວວ່າ "ນິຕິເລື່ອງຕອນແລງແລະຕອນເຊົ້າທີ່ໄດ້ຖືກບອກນັ້ນ" ເປັນ "ຄວາມຈິງ." ນິຕິ châzôn ເຄີຍເປັນ "ພາບທີ່ໄດ້ເຫັນ" ໃນທາງຄຳພະຍາກອນ ແຕ່ນິຕິ mar'eh ເປັນສົ່ງທີ່ "ໄດ້ຖືກບອກ" ເພາະວ່າມັນໄດ້ຖືກກ່າວອອກມາ. ມັນໄດ້ຖືກກ່າວໄວ້ໃນຂໍ້ສັບສົເມື່ອບານໂມນໄດ້ກ່າວວ່າ "ຈົນຄົບສອງພັນສາມຮ້ອຍຕອນແລງແລະຕອນເຊົ້າ; ແລ້ວສະຖານບໍລິສຸດຈະຖືກຊຳລະໃຫ້ສະອາດ." ໃນຂໍ້ສັບສົທຶກ ໄດ້ໃຊ້ສຳນວນ "ຕອນແລງແລະຕອນເຊົ້າ" ເມື່ອລະບຸວ່າໄດ້ແມ່ນນິຕິທີ່ "ໄດ້ຖືກກ່າວ" ເພື່ອຊີ້ໃຫ້ເຫັນຄວາມແຕກຕ່າງລະຫວ່າງນິຕິທັງສອງໃນພຣະທຳດ່ານເຮັດໃຈບົດທົດແບດ. ນິຕິກ່ຽວກັບປະຫວັດສາດຄຳພະຍາກອນທຶດານເຮັດ "ໄດ້ເຫັນ" ແລະທຶດານເຮັດບາຖະໜາຈະເຂົ້າໃຈນັ້ນ ແຕກຕ່າງຈາກນິຕິທີ່ "ໄດ້ຖືກກ່າວ" ຊຶ່ງດ່ານເຮັດ "ໄດ້ຍິນ". ທຶດານຄົນຍິງກ່າວນັ້ນ ນິຕິທຶດານເຮັດ "ໄດ້ຍິນ" ນັ້ນແມ່ນນິຕິທຶກາບຣີເອນຈະຕ້ອງເຮັດໃຫ້ດ່ານເຮັດໃຈ.

ມະນຸດທີ່ໄດ້ມີສ່ວນຮ່ວມໃນການຈັດທຳພຣະຄຳພີບໍລິສຸດໄດ້ບັນທຶກຄຳວ່າ "ນິຕິ" ໄວ້ສັບເຫຼືອໃນດ່ານເຮັດໃຈບົດທົດແບດ, ແລະໃນການກະທຳເຊັ່ນນັ້ນ ພວກເຂົາໄດ້ບັນທຶກຄວາມແຕກຕ່າງລະຫວ່າງນິຕິໜຶ່ງທີ່ໄດ້ "ເຫັນ" ແລະອີກນິຕິໜຶ່ງທີ່ໄດ້ "ຍິນ". ໃນການກະທຳເຊັ່ນນັ້ນ ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດໃຫ້ຈຸດເນັ້ນທີ່ຊີ້ບອກວ່າ ພຣະຄຣິດຊົງປະສົງໃຫ້ດ່ານເຮັດໃຈໃນນິຕິທຶດານເຮັດ "ຍິນ" ເໝືອນວ່າການເຂົ້າໃຈນິຕິທຶດານເຮັດ "ເຫັນ", ຖືກບັງໄວ້. ບັດນີ້ພວກເຮົາສາມາດພິຈາລະນາວ່າ ກາບຣີເອນໄດ້ກະທຳສົ່ງໃດເພື່ອໃຫ້ການມອບໝາຍໜ້າທີ່ຂອງຕົນສຳເລັດ.

ດັ່ງນັ້ນ ທ່ານໄດ້ເຂົ້າມາໃກ້ບ່ອນທີ່ຂ້ານ້ອຍຍິນຢູ່; ແລະເມື່ອທ່ານເຂົ້າມາ ຂ້ານ້ອຍກໍຍ້ານກົວ ແລະຊົບໜ້າລົງ; ແຕ່ທ່ານໄດ້ກ່າວແກ່ຂ້ານ້ອຍວ່າ, "ຈົ່ງເຂົ້າໃຈເຖິງ, ໂອ ບຸດແຫ່ງມະນຸດເອີຍ; ເພາະນິຕິນີ້ຈະເປັນໄປໃນເວລາແຫ່ງວາລະສຸດທ້າຍ." ບັດນີ້ໃນຂະນະທີ່ທ່ານກຳລັງເວົ້າກັບຂ້ານ້ອຍ ຂ້ານ້ອຍກໍຢູ່ໃນອາການຫຼົ້ມເລິກ ຊົບໜ້າລົງສູ່ພື້ນດິນ; ແຕ່ທ່ານໄດ້ແຕ່ຕ້ອງຂ້ານ້ອຍ ແລະຕັ້ງຂ້ານ້ອຍໃຫ້ຍືນຂຶ້ນຕັ້ງ. ແລະທ່ານໄດ້ກ່າວວ່າ, "ເບິ່ງແມ່, ຂ້ານ້ອຍຈະໃຫ້ທ່ານຮູ້ວ່າ ອັນໃດຈະເກີດຂຶ້ນໃນບັນຍາຍສຸດທ້າຍແຫ່ງພຣະພິເລດນັ້ນ; ເພາະວ່າ ວາລະສົນສຸດຈະມາເຖິງໃນເວລາທີ່ກຳນົດໄວ້." ດ່ານເຮັດ 8:17-19

ບັດນີ້ ກາບຣີເອນເລີ່ມຕົ້ນພາລະກິດຂອງຕົນ ໃນການເຮັດໃຫ້ດ່ານເຮັດໃຈໃນນິຕິເລື່ອງສອງພັນສາມຮ້ອຍຄຳແລະເຊົ້າ ຊຶ່ງເປັນຄວາມຈິງ. ກ່ອນອື່ນ ທ່ານແຈ້ງແກ່ລາວວ່າ ນິຕິແຫ່ງປະຫວັດສາດແບບຄຳພະຍາກອນ ຄືນິຕິ châzôn ຈະຢູ່ໃນ "ເວລາແຫ່ງຈຸດຈົບ." ຕໍ່ມາ ໃນຂະນະທີ່ດ່ານເຮັດໃຈຢູ່ໃນການຫຼົ້ມແບບຄຳພະຍາກອນ ກາບຣີເອນໄດ້ແຕ່ຕ້ອງດ່ານເຮັດ ແລະໃຫ້ລາວລຸກຍືນຕັ້ງ. ທ່ານແຈ້ງແກ່ລາວວ່າ "ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ເຈົ້າຮູ້"

ນັ້ນແຫຼະແມ່ນສົ່ງທຶກ Palmoni (ພຣະຄຣິດ), ໄດ້ບອກໃຫ້ Gabriel ເຮັດ ເມື່ອພຣະອົງກ່າວວ່າ, "Gabriel, ຈົ່ງເຮັດໃຫ້ຊາຍຄົນນີ້ເຂົ້າໃຈນິຕິ mar'eh" ວ່າດ້ວຍຕອນແລງແລະຕອນເຊົ້າ. Gabriel ກ່າວວ່າ ທ່ານຈະເຮັດໃຫ້ Daniel "ຮູ້ວ່າຈະມີຫຍັງເກີດຂຶ້ນໃນວາລະສຸດທ້າຍແຫ່ງພຣະພິເລດ." ຢູ່ນັ້ນແຫຼະ! ນັ້ນຄື "ເຈັດເທົາ" ໃນ Leviticus ບົດ 26! ມັນຖືກຊ່ອນໄວ້ໂດຍເທັກນິກແຫ່ງຄຳພະຍາກອນນັ້ນເອງ ຊຶ່ງ Gabriel

ໄດ້ນຳພາບັນດາຜູ້ຜະຍາກອນໃຫ້ເປັນພະຍານຍິນຍັນແລະນຳໃຊ້ຢ່າງຊ້ຳແລ້ວຊ້ຳອີກໃນບົດຂຽນຂອງພວກເຂົາ!
ເທັກນິກນັ້ນຄື “ບັນທຶກເທິງບັນທຶກ, ນັບຕົວໜຶ່ງ ແລະ ທີ່ນັບຕົວໜຶ່ງ”.

ໃນປຶ້ມ “Thoughts on Daniel and the Revelation” ຂອງ Uriah Smith (ຊື່ຊາວ Adventist ທຸກຄົນ, ແລະແມ່ນແຕ່ເພື່ອນບ້ານຂອງເຂົາດ້ວຍ, ຄວນຈະຄຸ້ນເຄີຍກັບມັນ), Smith
ໄດ້ໃຫ້ຄຳເຫັນຕໍ່ຂໍ້ທີ່ສືບຕໍ່ຈັດຫາສືບຕໍ່ຂອງການເຮັດ ບົດທົດແທນ ວ່າ:

“ໂດຍການກ່າວໄວ້ຢ່າງທົ່ວໄປວ່າ ໃນເວລາທີ່ກຳນົດໄວ້ນັ້ນ ວາລະສຸດທ້າຍຈະມາເຖິງ, ແລະວ່າ
ພຣະອົງຈະໃຫ້ເຂົ້າຮູ້ວ່າ ໃນບັນຍາຍສຸດທ້າຍຂອງພຣະພິເລດນັ້ນຈະມີຫຍັງເກີດຂຶ້ນ,
ທ່ານຈຶ່ງເລີ່ມເຂົ້າສູ່ການຕີຄວາມນິມິດ. ຄຳວ່າ ພຣະພິເລດ ຕ້ອງເຂົ້າໃຈວ່າຄອບຄຸມໄລຍະເວລາໜຶ່ງ.
ແມ່ນເວລາໃດ? ພຣະເຈົ້າໄດ້ບອກຊົນຊາດອິສະຣາເອນຂອງພຣະອົງວ່າ
ພຣະອົງຈະເທລົງພຣະພິເລດຂອງພຣະອົງເທິງພວກເຂົາ ເນື່ອງຈາກຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງພວກເຂົາ;
ແລະດັ່ງນັ້ນ ພຣະອົງຈຶ່ງໄດ້ປະທານຄຳຊົດເຊີຍກ່ຽວກັບ ‘ເຈົ້າຊາຍແຫ່ງອິສະຣາເອນຜູ້ຊົ່ວຮ້າຍ ແລະເປັນມົນທົນ’
ວ່າ: ‘ຈົ່ງຍົກມົງກຸດສວມຫົວອອກ ແລະຖອດມົງກຸດລາຊອອກ.... ເຮົາຈະຄວາມັນ, ຄວາມັນ, ຄວາມັນ;
ແລະມັນຈະບໍ່ມີອີກຕໍ່ໄປ ຈົນກວ່າຜູ້ທີ່ມີສິດອັນຊອບທຳໃນມັນຈະມາ; ແລະເຮົາຈະມອບມັນໃຫ້ແກ່ຜູ້ນັ້ນ.’
ເອເຊກຍຽນ 21:25–27, 31.”

“ນີ້ແມ່ນຊ່ວງເວລາແຫ່ງຄວາມພິເລດຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ປະຊາຊົນແຫ່ງພັນທະສັນຍາຂອງພຣະອົງ;
ເປັນຊ່ວງເວລາທີ່ສະຖານບໍລິສຸດແລະກອງຊົນຈະຖືກຍົກຍ້າຍລົງໃຕ້ຕົນ. ມົງກຸດຫົວໄດ້ຖືກຍົກອອກ
ແລະມົງກຸດລາຊາໄດ້ຖືກຖອດລົງ ເມື່ອອົດສະຣາເອນຖືກໃຫ້ໃຫ້ອານາຈັກບາບີລອນ.
ມັນໄດ້ຖືກພິກັດອີກໂດຍພວກມິດຍແລະເປີເຊຍ, ອີກໂດຍພວກກຣີກ, ອີກໂດຍພວກໂຣມັນ,
ສອດຄ່ອງກັບສາມເທື່ອທີ່ຜູ້ຜະຍາກອນໄດ້ກ່າວຄຳນີ້ຊ້ຳ. ດັ່ງນັ້ນ ພວກຢິວ,
ເມື່ອໄດ້ປະຕິເສດພຣະຄຣິດແລ້ວ, ໃນໄມ້ຊ້ຳກຖືກກະຈັດກະຈາຍໄປທົ່ວພື້ນພິເລດ;
ແລະອົດສະຣາເອນຜ່າຍວິນຍານໄດ້ເຂົ້າມາແທນທີ່ເຊື້ອສາຍຕາມເນື້ອໜັງ;
ແຕ່ພວກເຂົາຍັງຢູ່ໃຕ້ອຳນາດແຫ່ງໂລກ, ແລະຈະເປັນດັ່ງນັ້ນຈົນກວ່າບັນລັງຂອງດາວິດຈະຖືກສະຖາປະນາ
ຂຶ້ນອີກ,—ຈົນກວ່າພຣະອົງຜູ້ເປັນທາຍາດໂດຍຊອບທຳຂອງບັນລັງນັ້ນ, ຄືພຣະເມຊີອາ,
ເຈົ້າຊາຍແຫ່ງສັນຕິສຸກ, ຈະສະເດັດມາ, ແລະເມື່ອນັ້ນບັນລັງນັ້ນຈະຖືກປະທານແກ່ພຣະອົງ.
ເມື່ອນັ້ນຄວາມພິເລດນັ້ນຈະສິ້ນສຸດລົງ. ສ່ວນສົງຄົມຈະເກີດຂຶ້ນໃນບັນຍາຍຂອງຊ່ວງເວລານີ້
ບົດນີ້ທຸກສະຫວັນຈະເຮັດໃຫ້ດ້ານເຮົາຮູ້” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 201, 202.

“ຄວາມພິເລດ” ທີ່ Smith ກ່າວລັງລະບຸນັ້ນ ໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນເມື່ອ Manasseh ຖືກຊາວ Assyria ກວາດຕ້ອນໄປຍັງ
Babylon ໃນປີ 677 ກ່ອນ ຄ.ສ. ເປັນທີ່ຮູ້ຈັກເສຍດາຍ, Smith ໄດ້ນຳການຖືກໂຄ່ນລົ້ມຂອງ Zedekiah ໃນປີ
586 ກ່ອນ ຄ.ສ. ມາກຳນົດໃຫ້ເປັນຈຸດເລີ່ມຕົ້ນຂອງໄລຍະ “ຄວາມພິເລດ” ໃນຂໍ້ທີ່ສືບຕໍ່. Smith
ບໍ່ໄດ້ພິຈາລະນາເລີຍວ່າ ການທີ່ຂໍ້ພຣະຄຳກ່າວວ່າ “ບັນຍາຍສຸດຂອງຄວາມພິເລດ” ນັ້ນມີຄວາມໝາຍວ່າຢ່າງໃດ.
ລາວປະຕິບັດຕໍ່ຖ້ອຍຄຳນັ້ນເສມອີ່ນວ່າເປັນພຽງ “ຄວາມພິເລດ” ເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ຖ້າມີ “ບັນຍາຍສຸດ”
ຂອງຄວາມພິເລດ, ຫຼັກໄວຍາກອນແລະເຫດຜົນຍອມຮຽກຮ້ອງວ່າ ຢ່າງນ້ອຍທີ່ສຸດກໍຕ້ອງມີ “ບັນຕົ້ນ”
ຂອງຄວາມພິເລດເຊັ່ນກັນ. Smith
ຮູ້ວ່າເຈັດສິບປີແຫ່ງການຖືກກວາດຕ້ອນເລີ່ມຕົ້ນຈາກການໂຈມຕີຄັ້ງທຳອິດຂອງ Nebuchadnezzar ຕໍ່
Jehoiakim ໃນປີ 606 ກ່ອນ ຄ.ສ.,
ແຕ່ກໍຍັງຕັດສິນວ່າຈຸດເລີ່ມຕົ້ນຂອງໄລຍະຄວາມພິເລດແມ່ນການໂຈມຕີຄັ້ງທີສາມຂອງ Nebuchadnezzar,
ຊຶ່ງໄດ້ດຳເນີນຕໍ່ Zedekiah ກະສັດແຫ່ງຍູດາຄົນສຸດທ້າຍ.

“ເຖິງແມ່ນວ່າເຮົາມີບັນທຶກຢ່າງລະອຽດກ່ຽວກັບຈະທຸກຜູ້ຜະຍາກອນອື່ນໃດ
ກ່ຽວກັບຊີວິດໃນວັຍເລີ່ມຕົ້ນຂອງລາວ [ດ້ານເຮົາ] ກໍຕາມ, ແຕ່ການເກີດ ແລະ
ວົງຕະກູນຂອງລາວກັບຖືກປະໄວ້ໃນຄວາມມຸດມົນຢ່າງສົນເຊີງ,

ນອກຈາກວ່າລາວເປັນຜູ້ມາຈາກສາຍພະລາຊະວົງ, ເປັນໄປໄດ້ວ່າຈາກເຊື້ອສາຍຂອງວົງຕະກູນດາວິດ, ຊຶ່ງໃນເວລານັ້ນໄດ້ຂະຫຍາຍຈຳນວນຫຼາຍຢ່າງຍິ່ງ.
ລາວບາກົດຂຶ້ນເປັນຄົນທຳອິດໃນຖານະໜຶ່ງໃນບັນດາເຊື້ອສາຍຜູ້ສູງສຳຄັນແຫ່ງຢູດາທຶກິກກວາດເປັນເຊື້ອ, ໃນບົດທຳອິດຂອງເບບຼາດເນັດຊາ, ກະສັດແຫ່ງບາບີໂລນ, ໃນເວລາເລີ່ມຕົ້ນແຫ່ງການເປັນເຊື້ອເຈັດສິບປີ, BC 606. ເຢເຣມີຢາ ແລະ ຮາບາກຸກຢັງຄົງປະກາດຄຳພະຍາກອນຂອງພວກທ່ານຢູ່, ເອເຊກຽນໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນໃນໄມ່ຊຳຫຼັງຈາກນັ້ນ, ແລະ ຕໍ່ມາອີກໜ້ອຍໜຶ່ງ, ໂອບາດີຢາ; ແຕ່ທັງສອງທ່ານນີ້ໄດ້ສືບສູດພັນທະກົດຂອງຕົນຫຼາຍປີກ່ອນທີ່ຊ່ວງຊີວິດອັນຍາວນານແລະໂດດເດັ່ນຂອງດານເຮອນຈະສິ້ນສຸດລົງ. ມີພຽງສາມຜູ້ພະຍາກອນເທົ່ານັ້ນທີ່ມີພາຍຫຼັງລາວ, ຄືຮັກກາຍ ແລະ ເຊກາຣີຢາ, ຜູ້ທີ່ປະຕິບັດໜ້າທີ່ພະຍາກອນໃນໄລຍະສັ້ນໆໃນເວລາດຽວກັນ, BC 520–518, ແລະ ມາລາຄີ, ຜູ້ພະຍາກອນອົງສຸດທ້າຍແຫ່ງພຣະຄຳພີເດີມ, ຜູ້ມີຊີວິດແລະພັນທະກົດຢູ່ໃນຊ່ວງເວລາສັ້ນໆປະມານ BC 397.” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 19.

ສະມິດໄດ້ລະບຸ “ຄວາມພິເສດ” ໃນຂໍ້ສັບເກົ້າຢ່າງຖືກຕ້ອງວ່າເປັນໄລຍະເວລາໜຶ່ງ. ທ່ານໄດ້ລະບຸໄລຍະເວລານັ້ນຢ່າງຖືກຕ້ອງວ່າເປັນການຢຽບຢູ່ສະຖານບໍລິສຸດແລະພົ້ນບໍລິຫານສອດຄ່ອງກັບດານເຮອນ ບົດທີ 8 ຂໍ້ 13, ແລະທ່ານກໍໄດ້ລະບຸຈຸດສິ້ນສຸດຢ່າງຖືກຕ້ອງວ່າແມ່ນວັນທີ 22 ເດືອນຕຸລາ ຄ.ສ. 1844.

Smith ເຂົ້າໃຈຖືກບາງສ່ວນ, ແຕ່ໄດ້ພາດຈາກຄວາມຈິງໄປ ໂດຍກະທຳສິ່ງທີ່ເປັນລັກສະນະປະຈຳໃນການນຳຄຳພະຍາກອນໄປປະຍຸກຕໍ່ໃຊ້ຂອງລາວ. ລາວໄດ້ບໍ່ອ່ານໃຫ້ພະຫວັດສາດນຳພາການຕີຄວາມຖ້ອຍຄຳແຫ່ງຄຳພະຍາກອນ, ແທນທີ່ຈະບໍ່ອ່ານໃຫ້ຖ້ອຍຄຳແຫ່ງຄຳພະຍາກອນນຳພາຄວາມເຂົ້າໃຈປະຫວັດສາດຂອງລາວ. ຖ້າພວກເຮົາຍອມໃຫ້ພຣະຄຳພີເປັນຜູ້ກຳນົດປະຫວັດສາດແຫ່ງຄຳພະຍາກອນ, ເມື່ອນັ້ນພວກເຮົາຈະມີຂໍ້ມູນທີ່ຖືກຕ້ອງເພື່ອເຂົ້າໃກ້ປະຫວັດສາດ.

ພຣະຄຳພີສອນວ່າ ມະນຸດຖືກສົ່ງໃດຊະນະ, ມະນຸດນັ້ນກໍເປັນຂ້າຮັບໃຊ້ຂອງສິ່ງນັ້ນ.

ໃນຂະນະທີ່ເຂົາທັງຫຼາຍສັນຍາເສລີພາບແກ່ພວກເຂົາ, ແຕ່ເຂົາເຈົ້າກັບເປັນຂ້າຮັບໃຊ້ແຫ່ງຄວາມເນົາເບື້ອ; ເພາະວ່າຜູ້ໃດຖືກສົ່ງໃດເອົາຊະນະ, ຜູ້ນັ້ນກໍຕົກຢູ່ໃນຄວາມເປັນທາດຂອງສິ່ງນັ້ນ. 2 ເປໂຕ 2:19

ມະນັດເຊຖືກນຳເປັນເຊື້ອໄປຍັງບາບີໂລນໃນປີ 677 ກ່ອນ ຄ.ສ. ຢູ່ທີ່ນັ້ນເອງທີ່ຢູດາໄດ້ຖືກເອົາຊະນະແລະຖືກນຳເຂົ້າສູ່ພັນທະນາການ. ນີ້ແມ່ນຈຸດເລີ່ມຕົ້ນທີ່ຖືກສະແດງໄວ້ໃນທັງແຜນພາບປີ 1843 ແລະ 1850, ຊຶ່ງ ຊີດເຕີໄວທ໌ ໄດ້ຮັບຮອງວ່າຖືກຕ້ອງ. ສະມິດໄດ້ເລີ່ມການຢຽບຢູ່ລົງຂອງດານເຮອນ ບົດທີ 8 ຂໍ້ 13 ດ້ວຍເຊເດກຢາ, ກະສັດອົງສຸດທ້າຍຂອງຢູດາ. ເຊເດກຢາແມ່ນຈຸດສິ້ນສຸດຂອງການພິພາກສາອັນຄ່ອຍໆດຳເນີນໄປ ແລະບໍ່ແມ່ນຈຸດເລີ່ມຕົ້ນ. ຊີດເຕີໄວທ໌ ຊີ້ບອກວ່າ ການຖືກນຳເປັນເຊື້ອຂອງມະນັດເຊໄປບາບີໂລນເປັນ “ເງິນມັດຈຳ” ຂອງສິ່ງທີ່ຈະມາພາຍຫຼັງ. “ເງິນມັດຈຳ” ແມ່ນການຈ່າຍລ່ວງໜ້າສ່ວນໜຶ່ງ, ແລະເປັນເຄື່ອງໝາຍເຖິງການເລີ່ມຕົ້ນຂອງການຊື້ທີ່ຍິ່ງຈະມີການຊຳລະອື່ນໆຕາມມາອີກ.

“ບັນດາຜູ້ພະຍາກອນໄດ້ສືບຕໍ່ຄຳເຕືອນແລະຄຳຕັກເຕືອນຂອງຕົນຢ່າງສັດຊື່; ພວກເຂົາໄດ້ກ່າວຕໍ່ມານາເຊແລະຕໍ່ປະຊາຊົນຂອງລາວຢ່າງບໍ່ຫວາດຫວັ່ນ; ແຕ່ຂ້າວສານເຫຼົ່ານັ້ນຖືກເຍາະເຍື້ອ; ຢູດາຜູ້ຫັນຫຼັງຈາກພຣະເຈົ້າບໍ່ຍອມຮັບຟັງ. ເພື່ອເປັນເຄົາລົງຢ່າງຈິງຈັງເຖິງສິ່ງທີ່ຈະເກີດແກ່ປະຊາຊົນຖ້າພວກເຂົາຍັງດຶງບັກບັ້ງໃຈຕໍ່ໄປ, ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງຍອມໃຫ້ກະສັດຂອງພວກເຂົາຖືກຈັບໂດຍກອງທະຫານອັດຊີເຮຍກຸ່ມໜຶ່ງ ຜູ້ຊຶ້ງ ‘ໄດ້ວ່າມາລາວໄວ້ດ້ວຍໄສ້ຕວນ ແລະພາລາວໄປບາບີໂລນ,’ ອັນເປັນນະຄອນຫຼວງຊົນຄາວຂອງພວກເຂົາ. ຄວາມທຸກລຳບາກນີ້ໄດ້ຮັດໃຫ້ກະສັດຮູ້ສຶກຕົວ; ‘ລາວໄດ້ວົງວອນຕຳພຣະເຢໂຫວາພຣະເຈົ້າຂອງລາວ

ແລະຖ້ອມຕົນລົງຢ່າງຫຼວງຫຼາຍຕໍ່ພຣະເຈົ້າແຫ່ງບັນພະບຸລຸດຂອງຕົນ ແລະອະທິຖານຕໍ່ພຣະອົງ:
ແລະພຣະອົງກໍຊົງຮັບຄໍາວົງວອນຂອງລາວ ແລະຊົງຟັງຄໍາອ້ອນວອນຂອງລາວ
ແລະນຳລາວກັບຄືນສູ່ເຢຣູຊາເລັມເຂົ້າສູ່ລາຊະອານາຈັກຂອງລາວອີກ. ແລ້ວມານາເຊຈົງຮູ້ວ່າ
ພຣະເຢໂຫວານນັ້ນຄືພຣະເຈົ້າ.' 2 ຂ່າວຄາວ 33:11–13. ແຕ່ການກັບໃຈນີ້
ເຖິງແມ່ນວ່ານຳສັງເກດເພິ່ງໃດກໍຕາມ ກໍມາຊ້ຳເກີນໄປທີ່ຈະຊ່ວຍອານາຈັກໃຫ້ພົ້ນຈາກອົດທິພົນອັນເສຍອົມ
ຊາມຂອງຫຼາຍປີແຫ່ງການປະພຶດການບຸຊາຮູບເຄົາລົບ. ຫຼາຍຄົນໄດ້ສະດຸດແລະລົ້ມລົງ
ໂດຍບໍ່ມີວັນລຸກຂຶ້ນອີກ." Prophets and Kings, 382.

ມານາເຊໄດ້ໝາຍເຖິງ "ເງິນມັດຈຳ" ທີ່ລົ້ມຕົ້ນ "ຄຳສາບແຊງ" ຂອງ "ເຈັດເທົາ," ຊຶ່ງເປັນ "ຄວາມພໍໃຈ" ຄັ້ງສຸດທ້າຍ, ເພາະວ່າ "ຄວາມພໍໃຈ" ຄັ້ງທຳອິດໄດ້ລົ້ມຂຶ້ນແລ້ວ
ເມື່ອອານາຈັກຜ່ອນເຫຼືອຖືກກວາດໄປເປັນເຊື້ອໃນປີ 723 ກ່ອນ ຄ.ສ. ຕໍ່ມາ ເມື່ອໂຢອກາກິມຖືກໂຄ່ນລົ້ມ
ແລະດານເຮອນຖືກກວາດໄປເປັນເຊື້ອ, ໄລຍະເວລາເຈັດສິບປີແຫ່ງການເປັນເຊື້ອ ທີ່ເຢເຣມຢາໄດ້ລະບຸໄວ້
ກໍໄດ້ລົ້ມຂຶ້ນໃນປີ 606 ກ່ອນ ຄ.ສ. ສອງກະສັດຖັດຈາກໂຢອກາກິມ, ເຢຣູຊາເລັມຖືກທຳລາຍ ແລະ ເຊເດກຍິາ,
ກະສັດຍູດາອົງສຸດທ້າຍ, ໄດ້ເຫັນບຸດຊາຍຂອງຕົນຖືກສັງຫານຕໍ່ໜ້າຕົນ, ແລ້ວຕາຂອງລາວກໍຖືກຄວັກອອກ
ແລະລາວຖືກກວາດໄປເປັນເຊື້ອຍັງບາບໂລນ.

ສະມິດໄດ້ມອບການພິພາກສາແບບກ້າວໜ້າທັງໝົດໃຫ້ແກ່ເຊເດກຍິາ
ແລະໄດ້ນຳການພິພາກສາເຊເດກຍິາມາໃຊ້ເປັນຂໍ້ພິສູດຫຼັກສຳລັບຂໍ້ສັນນິຖານຂອງລາວ.
ການພິພາກສາເຊເດກຍິາ, ຜູ້ຊົງເປັນ "ເຈົ້ານາຍທຸລະຮ້າຍ ແລະຫມືນປະໝາດ," ໄດ້ຊີ້ໃຫ້ເຫັນວ່າມົງກຸດຂອງຍູດ
າຈະຖືກຍົກອອກໄປຈົນກວ່າພຣະຄຣິດຈະສະເດັດມາເພື່ອສະຖາປະນາອານາຈັກໜຶ່ງ. ສະມິດໄດ້ກ່າວວ່າ,
"ພວກເຂົາຢູ່ໃນຄວາມໃຕ້ບັງຄັບຂອງອຳນາດຜ່າຍໂລກ, ແລະຈະເປັນຢູ່ເຊັ່ນນັ້ນຕໍ່ໄປ ຈົນກວ່າບັນລັງຂອງດາວິດ
ຈະຖືກສະຖາປະນາຂຶ້ນອີກ,—ຈົນກວ່າພຣະອົງຜູ້ຊົງເປັນທາຍາດອັນຊອບທຳຂອງບັນລັງນັ້ນ, ຄືພຣະເມຊີອາ,
ເຈົ້າຊາຍແຫ່ງສັນຕິສຸກ, ຈະສະເດັດມາ, ແລະເມື່ອນັ້ນມັນຈະຖືກປະທານແກ່ພຣະອົງ." ໃນວັນທີ 22 ຕຸລາ 1844,
ເພື່ອໃຫ້ຄຳພະຍາກອນໃນດານເຮອນ ບົດ 7, ຂໍ້ 13 ແລະ 14 ສຳເລັດບັນລຸ, ພຣະຄຣິດ,
ຜູ້ຊົງຖືກສະແດງເປັນບຸດແຫ່ງມະນຸດ, ໄດ້ສະເດັດເຂົ້າເຝົ້າພຣະບິດາເພື່ອຮັບອານາຈັກ.

ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນໃນນິມິດຍາມຄຳຄົນ, ແລະ ຈົ່ງເບິ່ງ, ມີຜູ້ໜຶ່ງຄ້າຍຄຽງບຸດແຫ່ງມະນຸດ
ມາກັບແມກແຫ່ງຟ້າສະຫວັນ, ແລະ ທ່ານໄດ້ມາເຖິງຜູ້ຊົງພຣະຊົນອັນດົນນານ, ແລະ
ພວກເຂົາໄດ້ນຳທ່ານເຂົ້າໄປໃກ້ພຣະອົງ. ແລະ ອຳນາດການປົກຄອງ, ພຣະສະຫງ່າລາສີ, ແລະ ອານາຈັກ
ກໍໄດ້ຖືກປະທານແກ່ທ່ານ, ເພື່ອວ່າຊົນຊາດທັງປວງ, ປະຊາຊາດທັງຫຼາຍ, ແລະ ພາສາທັງປວງ
ຈະຮັບໃຊ້ທ່ານ: ອຳນາດການປົກຄອງຂອງທ່ານເປັນອຳນາດການປົກຄອງອັນເປັນນິດ, ຊຶ່ງຈະບໍ່ຜ່ານພົ້ນໄປ,
ແລະ ອານາຈັກຂອງທ່ານເປັນອານາຈັກທີ່ຈະບໍ່ຖືກທຳລາຍ. ດານເຮອນ 7:13, 14.

ຊົດເຕີ້ໄວທໍ ຢືນຢັນວ່າ ດານຽນ ບົດທີ 7 ແລະ ຂໍ້ 13 ແລະ 14 ໄດ້ສຳເລັດເປັນຈົບໃນວັນທີ 22 ຕຸລາ 1844.

"ການສະເດັດມາຂອງພຣະຄຣິດໃນຖານະເປັນມະຫາປະໂຫຍດຂອງພວກເຮົາ ເຂົ້າສູ່ສະຖານທີ່ວິສຸດທິສຸດ
ເພື່ອການຊຳລະພຣະວິຫານ ດັ່ງທີ່ໄດ້ນຳມາໃຫ້ເຫັນໃນ ດານເຮອນ 8:14;
ການສະເດັດມາຂອງບຸດແຫ່ງມະນຸດເຂົ້າຫາຜູ້ຊົງພຣະຊົນມານີລັນດອນ ດັ່ງທີ່ໄດ້ສະແດງໄວ້ໃນ ດານເຮອນ
7:13; ແລະການສະເດັດມາຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າສູ່ພຣະວິຫານຂອງພຣະອົງ
ດັ່ງທີ່ມາລາກໄດ້ພະຍາກອນໄວ້ນັ້ນ ລ້ວນເປັນຄຳບັນຍາຍເຖິງເຫດການດຽວກັນ;
ແລະສິ່ງນີ້ຢັ້ງຖືກເປັນພາບແທນໂດຍການມາຂອງເຈົ້າບ່າວເຂົ້າສູ່ການອະພິເສກສົມລົດ
ດັ່ງທີ່ພຣະຄຣິດໄດ້ພັນລະນາໄວ້ໃນຄຳອຸປະມາເລື່ອງສາວພົມຈັນສົບຄົນ ໃນ ມັດທາຍ 25." The Great
Controversy, 426.

ສະມິດບໍ່ໄດ້ກ່າວເຖິງອົງປະກອບສຳຄັນຂອງ "ບາຍສຸດທ້າຍແຫ່ງຄວາມພໍໃຈ."
ລາວໄດ້ຫຼີກເວັ້ນຫຼັກການຕາມພຣະຄຳພິທີຊົບອກວ່າ ຢູດາໄດ້ຖືກພິຊິດໃນສະໄໝຂອງມະນາເສ,

ແລະວ່າການຖືກກວາດໄປເປັນເຊື້ອຊົງເລີ່ມຕົ້ນສອງກະສັດກ່ອນເຊເດກຢາ ກໍເປັນຕົວແທນດ້ວຍວ່າ ຢູ່ດາໄດ້ຢູ່ໃຕ້ອຳນາດຂອງບາບໂລນແລ້ວ ກ່ອນທີ່ເຊເດກຢາຈະປະສົບຊະຕາກຳຂອງຕົນ. ເຖິງແມ່ນມີການລະເວັ້ນອັນແຈ້ງຊັດເໜັງນີ້ ລາວກໍຍັງໄດ້ກ່າວວ່າ, "ນີ້ຄືໄລຍະເວລາແຫ່ງຄວາມພິລດຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ປະຊາຊົນແຫ່ງພັນທະສັນຍາຂອງພຣະອົງ; ໄລຍະເວລາທີ່ພຣະວິຫານແລະກອງທັບຈະຖືກຢຽບຍຳລົງໃຕ້ຕົນ." ດັ່ງນັ້ນ ລາວຈຶ່ງໄດ້ເຊື່ອມໂຍງໂດຍກົງ "ໄລຍະເວລາແຫ່ງຄວາມພິລດຂອງພຣະເຈົ້າ" ເຂົ້າກັບຄຳຖາມ "ອີກດົນປານໃດ" ໃນພຣະທຳດານເືອນ ບົດທີ 8 ຂໍ້ 13. ຄຳຕອບໃນຂໍ້ 14 ຄືຈົນເຖິງວັນທີ 22 ຕຸລາ 1844.

ການກະຈັດກະຈາຍເຂົ້າສູ່ຄວາມເປັນທາດໃນບາບໂລນເປັນປະຫວັດສາດທີ່ດຳເນີນໄປເປັນລຳດັບ ເລີ່ມຕົ້ນໃນປີ 677 ກ່ອນ ຄ.ສ., ແລະສິບຕັ້ງໄປຈົນເຖິງປີ 1844. ໄລຍະເວລານັ້ນເທົ່າກັບສອງພັນຫ້ຮ້ອຍຊາວປີ, ຊຶ່ງແນ່ນອນກັບ "ເຈດໄທອີ" ໃນພຣະທຳເລວີບົດ 26. ການສິ້ນສຸດຂອງຊ່ວງເວລານັ້ນໃນວັນທີ 22 ຕຸລາ, 1844 ໄດ້ຈັດຫາພະຍານທັສອງໃຫ້ແກ່ດານເືອນສຳລັບ "ນິມິດ mar'eh" ຂອງສອງພັນສາມຮ້ອຍຄຳແລະເຊົ້າ.

ກາເບຣຽນໄດ້ຮັບຄຳສັ່ງໃຫ້ເຮັດໃຫ້ດານເືອນເຂົ້າໃຈນິມິດນັ້ນ, ແລະສົ່ງທຶກາເບຣຽນໄດ້ກະທຳກໍຄື ການໃຫ້ພະຍານຄົນທັສອງແກ່ວັນທີສິ້ນສຸດ ຄືວັນທີ 22 ຕຸລາ 1844. ມີໃຊ້ແຕ່ພຽງວ່າເຂົາໄດ້ໃຫ້ພະຍານຄົນທັສ ອງເພື່ອຍົກຢືນຢັນວັນທີ່ແຫ່ງການສຳເລັດຕາມຄຳພະຍາກອນເວລາທັງສອງ, ແຕ່ດັ່ງທີ່ Smith ໄດ້ຊີ້ຢ່າງຖືກຕ້ອງ, ໄລຍະເວລາທີ່ສຳພັນກັບພະຍານຄົນທັສອງແກ່ປີ 1844 ໄດ້ຖືກລະບຸໄວ້ໃນຂໍ້ທີສິບສາມ ວ່າເປັນໄລຍະເວລາທີ່ພະວິຫານແລະພົນບໍລິວານຈະຖືກຢຽບຍຳຢູ່ໃຕ້ຕົນ. ຄຳຖາມໃນຂໍ້ທີສິບສາມຄື, "ນິມິດກ່ຽວກັບການຖອາຍບູຊາປະຈຳວັນ, ແລະການລະເມີດແຫ່ງຄວາມຮ້າງເບົາ, ທີ່ໃຫ້ທັງພະວິຫານແລະພົນບໍລິວານຖືກຢຽບຍຳຢູ່ໃຕ້ຕົນ ຈະດຳເນີນຢູ່ເຖິງດົນປານໃດ?" ໄລຍະເວລານັ້ນຄື "ເຈດໄທອີ" ໃນ ພວກເລວີບົດ 26.

ສົງທີ່ Smith ບໍ່ໄດ້ເຫັນ ຫຼືຫຼີກເວັ້ນທີ່ຈະຊີ້ບອກ ກໍຄືວ່າ "ຄວາມພິລດ" ໃນຂໍ້ທີສິບເກົ່າ ແມ່ນ "ບັນປາຍ" ຂອງຄວາມພິລດນັ້ນ. ຖ້າມີ "ບັນປາຍ" ກໍຍ່ອມມີ "ບັນຕົນ" ດ້ວຍ, ແລະ Daniel ໄດ້ລະບຸວ່າ "ຄວາມພິລດບັນຕົນ" ສິ້ນສຸດລົງເມື່ອໃດ ໃນບົດທີສິບເອັດ. ທ່ານກຳລັງຊີ້ເຖິງອຳນາດສັນຕະປາບານນັ້ນຈະລະເລີນຂຶ້ນຈົນກວ່າຄວາມພິລດນັ້ນຈະສຳເລັດ ຫຼືສິ້ນສຸດລົງ.

ແລະກະສັດນັ້ນຈະກະທຳຕາມໃຈປາດຖະນາຂອງຕົນ; ແລະລາວຈະຍົກຕົນຂຶ້ນ ແລະຍົກຕົນໃຫ້ໃຫຍ່ຍິ່ງກວ່າພະທຸກອົງ, ແລະຈະກ່າວຖ້ອຍຄຳອັນປະຫລາດຕໍ່ຕຳນັ້ນພຣະເຈົ້າແຫ່ງພະທັງປວງ, ແລະຈະລະເລີນຈົນກວ່າຄວາມພິລດນັ້ນຈະສຳເລັດລົງ; ເພາະວ່າສົງທຶກຳນົດໄວ້ແລ້ວນັ້ນຈະຕ້ອງຖືກກະທຳ. ດານເືອນ 11:36.

ຂໍ້ທີ່ສາມສິບຫົກເປັນທີ່ເຂົ້າໃຈກັນຢ່າງກວ້າງຂວາງວ່າເປັນຂໍ້ພຣະຄຳທີ່ອີກຄະສາວົກໂບໂລໄດ້ຖອດຄວາມໄວ້ໃນຈົດໝາຍສະບັບທັສອງຂອງທ່ານເຖິງຊາວເທສະໂລນິກາ.

ຢ່າໃຫ້ຜູ້ໃດລ້ວງທ່ານໂດຍວິທີໃດໆເລີຍ: ເພາະວັນນັ້ນຈະບໍ່ມາ ນອກຈາກວ່າຈະມີການຖອຍຫຼັງຈາກຄວາມເຊື່ອເກດຂຶ້ນກ່ອນ ແລະມະນຸດແຫ່ງບາບນັ້ນຈະຖືກເປີດເຜີຍ, ຄືບຸດແຫ່ງຄວາມພິນາດ; ຜູ້ທີ່ຂັດຂວາງ ແລະຍົກຕົນເອງຂຶ້ນເໝືອນສົງທຸກຢ່າງທີ່ເຮົາຮູ້ວ່າພຣະເຈົ້າ ຫຼືເປັນທີ່ມະນັດສະການ; ດັ່ງນັ້ນເຂົາຈຶ່ງນັ່ງຢູ່ໃນພຣະວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າດັ່ງກັບວ່າເປັນພຣະເຈົ້າ, ສະແດງຕົນເອງວ່າເຂົາເປັນພຣະເຈົ້າ. 2 ເທຊະໂລນິກ 2:3, 4.

"ຄົນແຫ່ງບາບ" ຂອງໂບໂລ ຜູ້ຊຶ່ງເປັນ "ບຸດແຫ່ງຄວາມພິນາດ" ດ້ວຍ, ຜູ້ທີ່ "ຕໍ່ຕ້ານ ແລະ ຍົກຕົນຂຶ້ນເໝືອນທຸກສົງທີ່ໄດ້ຊີ້ວ່າເປັນພຣະເຈົ້າ ຫຼືເປັນສົງທີ່ມະນຸດນະມັດສະການ," ກໍເປັນ "ກະສັດ" ອົງນັ້ນດ້ວຍ ຜູ້ທີ່ "ຈະກະທຳຕາມໃຈຕົນ; ແລະ ລາວຈະຍົກຕົນຂຶ້ນ ແລະ ຂະຫຍາຍຕົນໃຫ້ເໝືອນພະທຸກອົງ."

ຂໍ້ຄວາມທັງສອງຕອນນີ້ໝາຍເຖິງສັນຕະປາປາແຫ່ງໂຮມ. ດານເຮືອນຂຽນວ່າ ສັນຕະປາປາຈະຈະເລີນກ້າວໜ້າ, ຊຶ່ງໝາຍຄວາມວ່າຈະຜັກດັນຕໍ່ໄປ, ຈົນກວ່າ "ຄວາມພໍໃຈຈະສຳເລັດ." ຄວາມພໍໃຈໃນຂໍ້ສາມສົບໜ້າໄດ້ຖືກ "ກຳນົດໄວ້" ແລ້ວ. ຄຳວ່າ "ກຳນົດໄວ້" ໝາຍຄວາມວ່າ "ເຮັດໃຫ້ເກີດບາດແຜ".

ລະບົບສັນຕະປາປາໄດ້ຮັບ "ບາດແຜຮ້າຍແຮງເຖິງຕາຍ" ໃນປີ 1798, ແລະໃນຈຸດນັ້ນ "ຄວາມພໍໃຈຄົງທຳອິດ" ກໍໄດ້ສຳເລັດລົງ ຫຼື ຖືກຍຸດລົງ. ຄຳວ່າ "ສຳເລັດ" ໝາຍເຖິງການສິ້ນສຸດ ຫຼື ຢຸດເຊົາ. ການສິ້ນສຸດຂອງ "ຄວາມພໍໃຈ" ໃນບົດທິເບດ ແລະ ຂໍ້ສັບເກົ່າ ໄດ້ຊີ້ບອກເຖິງການສິ້ນສຸດຂອງຊ່ວງເວລາທີ່ສະຖານນະມັດສະການ ແລະ ກອງທັບ ຈະຖືກຢຽບຍຳລົງ. ມັນໄດ້ສິ້ນສຸດລົງໃນປີ 1844, ແຕ່ "ຄວາມພໍໃຈ" "ຄົງທຳອິດ" ໄດ້ສິ້ນສຸດລົງໃນປີ 1798.

"ພຣະພໍໃຈຄົງສຸດທ້າຍ" ໄດ້ສິ້ນສຸດລົງໃນປີ 1844, ຫຼັງຈາກສອງພັນຫ້າຮ້ອຍຊາວບິນັບແຕ່ກະສັດມານາເຊຣີກຊາວອັດຊີເຮຍພາໄປບາບີໂລນໃນປີ 677 ກ່ອນ ຄ.ສ. "ພຣະພໍໃຈຄົງທຳອິດ" ໄດ້ສິ້ນສຸດລົງໃນປີ 1798, ຫຼັງຈາກສອງພັນຫ້າຮ້ອຍຊາວບິນັບແຕ່ອານາຈັກອິດສະຣາເອນຝ່າຍເໜືອຖືກຊາວອັດຊີເຮຍພາໄປເປັນທາດໃນປີ 723 ກ່ອນ ຄ.ສ.

ຍັງມີສິ່ງທີ່ຈະກ່າວອີກຫຼາຍກ່ຽວກັບ "ເຈັດຄົງ" ທີ່ຖືກຊ່ອນໄວ້ໃນພຣະທຳດານເຮືອນ ແລະ ພວກເຮົາຈະກ່າວເຖິງເລື່ອງນັ້ນໃນບົດຄວາມຖັດໄປຂອງພວກເຮົາ.

"ຈົ່ງຂຽນເຖິງທຸດສະຫວັນແຫ່ງຄຣິສຕະຈັກຊາວລາໂອດີເຊຍວ່າ: ພຣະອົງຜູ້ເປັນອາແມນ ພະຍານຜູ້ສັດຊີແລະແທ້ຈິງ ຜູ້ເປັນປະຖົມແຫ່ງການຊົງສ້າງຂອງພຣະເຈົ້າ ຕັດດັງນີ້ວ່າ; ເຮົາຮູ້ຈັກການງານຂອງເຈົ້າ ວ່າເຈົ້າບໍ່ເຢັນ ແລະບໍ່ຮ້ອນ: ເຮົາປາຖະໜາໃຫ້ເຈົ້າເຢັນ ຫຼືຮ້ອນ. ສະນັ້ນ ເນື່ອງຈາກເຈົ້າອຸ່ນ ແລະບໍ່ເຢັນ ຫຼືຮ້ອນ ເຮົາຈະຄາຍເຈົ້າອອກຈາກປາກຂອງເຮົາ. ເພາະເຈົ້າເວົ້າວ່າ, ເຮົາຮັ່ງມີແລ້ວ ແລະມັງຄັງດ້ວຍຊັບສິນ ແລະບໍ່ຂາດເຂີນສິ່ງໃດເລີຍ; ແຕ່ບໍ່ຮູ້ວ່າເຈົ້າເປັນຄົນນຳສັງເກດ ໜ້າສົມເພດ ຍາກຈົນ ຕາບອດ ແລະເປື້ອນກາຍ."

"ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໃນທຶນຊົງສະແດງໃຫ້ພວກເຮົາເຫັນວ່າ ຂ່າວສານທີ່ບັນດາຜູ້ຮັບໃຊ້ຊົງພຣະອົງໄດ້ຊົງເອົາໃຫ້ຕັກເຕືອນປະຊາຊົນຕ້ອງນຳໄປສູ່ປະຊາກອນຂອງພຣະອົງ ບໍ່ແມ່ນຂ່າວສານແຫ່ງສັນຕິສຸກແລະຄວາມປອດໄພ. ມັນບໍ່ແມ່ນພຽງແຕ່ພາກທົດສະດີທີ່ນັ້ນ ແຕ່ເປັນພາກປະຕິບັດໃນທຸກລາຍລະອຽດ. ປະຊາກອນຂອງພຣະເຈົ້າຖືກພັນລະນາໄວ້ໃນຂ່າວສານເຖິງຊາວ Laodiceans ວ່າຢູ່ໃນສະພາບແຫ່ງຄວາມປອດໄພຕາມເນື້ອໜັງ. ພວກເຂົາຢູ່ຢ່າງສະບາຍໃຈ ໂດຍເຊື່ອວ່າຕົນເອງຢູ່ໃນສະພາບອັນສູງສົ່ງແຫ່ງຄວາມຈະເລີນຜ່າຍວິນຍານ. 'ເພາະເຈົ້າເວົ້າວ່າ, ຂ້ານ້ອຍຮ້າຮອຍແລ້ວ, ມີຊັບສິນຫຼາຍຂຶ້ນ, ແລະບໍ່ຂາດສິ່ງໃດເລີຍ; ແລະບໍ່ຮູ້ວ່າ ເຈົ້າເປັນຄົນທຸກຍາກ, ນ້າສົມເພດ, ຂັດສົນ, ຕາບອດ, ແລະເປື້ອນກາຍ.'"

"ຈະມີການຫລອກລວງອັນໃດອີກທີ່ໃຫຍ່ຫລວງກວ່າການທີ່ຈິດໃຈຂອງມະນຸດວາງໃຈວ່າຕົນເອງຖືກຕ້ອງ ໃນເວລາທີ່ແທ້ຈິງແລ້ວພວກເຂົາຜິດໝົດທຸກປະການ!

ຂ່າວສານຂອງພະຍານທີ່ສັດຊີພົບປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າຢູ່ໃນການຫລອກລວງອັນນຳເຂົ້າໂສກ ແຕ່ກໍຊີ້ໃຫ້ເຫັນໃນການຫລອກລວງນັ້ນ.

ພວກເຂົາບໍ່ຮູ້ວ່າສະພາບຂອງຕົນເປັນຫຼືນຳສັງເກດໃນສາຍພຣະເນດຂອງພຣະເຈົ້າ.

ໃນຂະນະທີ່ບັນດາຜູ້ທີ່ຖືກກ່າວເຖິງກຳລັງຍົກຍ້ອງຕົນເອງວ່າພວກຕົນຢູ່ໃນສະພາບຜ່າຍວິນຍານອັນສູງສົ່ງ, ຂ່າວສານຂອງພະຍານທີ່ສັດຊີໄດ້ທຳລາຍຄວາມຮູ້ສຶກປອດໄພຂອງພວກເຂົາ ດ້ວຍຄຳປະນາມອັນນຳຕົກໃຈກ່ຽວກັບສະພາບແທ້ຈິງຂອງພວກເຂົາ ຄືຄວາມຕາບອດຜ່າຍວິນຍານ, ຄວາມຍາກຈົນ, ແລະຄວາມທຸກເວດນານຳສົມເພດ. ຄຳພະຍານນີ້ທີ່ຄົນກຳແລະຮຸນແຮງຍັງ ຈະເປັນຄວາມຜິດພາດບໍ່ໄດ້, ເພາະຜູ້ທີ່ກ່າວນັ້ນຄືພະຍານທີ່ສັດຊີ, ແລະຄຳພະຍານຂອງພຣະອົງຈຳຕ້ອງຖືກຕ້ອງ." Testimonies, volume 3, 252.

